

Esquerra independent i Izquierdo centralista

Madrid contra els viatges dels presidents de comunitats autònomes

Tots els ulls miren a Moscou. Hi ha un interrogant. És el de si la successió de Koustantin Txernenko, traspasat definitivament a l'eternitat, per Mikail Gorbatxev implicarà algun canvi en profunditat en les entranyes soviètiques del Kremlin. Tot plegat té una dimensió mundial que incideix en l'encara existent planeta anomenat Terra.

Un dels punts d'aquest petit planeta se situa en la Mediterrània occidental, al nord-est de la península ibèrica, i s'anomena Catalunya. És una nació amb més de mil anys d'història, malgrat que això sigui una pedrada al fetge d'una senyora que per aquelles coses que passen és secretària d'estat (de l'Estat espanyol) per a les Comunitats Autònomes.

A aquesta nació —o nacionalitat segons la Constitució espanyola— hi ha també un partit comunista bastant més petit que el soviètic. Per ser exactes, cal dir que hi ha diversos partits comunistes a Catalunya. Entre els quals, un porta les històriques sigles del PSUC, que volen dir Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Aquest PSUC ha estat defensat darrerament el seu caràcter internacionalista, però alhora independent. Ha defensat la seva independència dels dos

Maria Izquierdo, secretària d'estat per a les autonomies

blocs, tant del liderat per USA com de l'encapçalat per l'URSS. Tal posició cobra un sentit especial avui a Catalunya i a l'Estat espanyol, atès el descarat colp de timó que, respecte a la política atlantista, han fet el PSOE i els seus filials arreu de l'estat. Aquest PSUC també ha celebrat el seu seté congrés durant el darrer llarg cap de setmana, congrés que té la seva importància, malgrat la crisi del comunisme català i el progressiu procés de disminució de la seva incidència social i electoral. La propera setmana, amb la perspectiva que dona el pas d'uns quants dies, serà oportú tornar-hi, per analitzar-ne les conseqüències.

Si en l'àmbit dels qui es consideren d'esquerra hi ha un PSUC que davant del PSOE proclama la seua voluntat d'independència enfront dels dos blocs, en el mateix àmbit hi ha representats del partit que actualment governa l'estat que continuen enganxats pel centralisme més reaccionari. És el cas de l'abans esmentada Maria Izquierdo. Aquesta secretària d'estat no ha tingut pèls en la llengua a l'hora de dir que els viatges que els presidents de les comunitats autònomes facin a l'estranger seran controladíssims. S'hi hauran de demanar permisos i més permisos. Caldrà comunicar-los a les autoritats centrals

amb temps i temps d'anticipació. Conclusió: els presidents de les autonomies són considerats per sota d'un alcalde de qualsevol petit poble perdut en les muntanyes. Les autonomies són quasi res.

La posició de la Izquierdo respon al clàssic centralisme espanyolista. Ella es podrà dir d'esquerres, però oblida que el centralisme és reaccionari i que l'autonomisme és progressista, perquè l'autonomia política juga a favor de l'enfortiment i el desenvolupament dels pobles.

A més, la centralista Izquierdo ha tingut la poca gràcia de fer les seves declaracions quan Jordi Pujol, com a president de Catalunya, estava visitant Aquisgrà i Estrasburg, en un viatge de clar significat europeista.

Mentre Izquierdo deia el que deia, Pujol afirmava al cor d'Europa que, per a Catalunya, tornar a Europa és tornar a casa. Deia que per als catalans, sobretot durant la negra nit del franquisme, Europa ha volgut dir llibertat, modernitat, progrés, pluralisme, democràcia, convivència de llengües i pobles. Deia que Catalunya aporta a Europa tota una història de voluntat de ser i de convivència amb els altres pobles, sense perdre la seva identitat. Deia que Catalunya, no solament ha estat una punta de llança europeista a Espanya, sinó també una punta de llança d'Espanya dins Europa.

Mentre deia tot això, Maria Izquierdo anunciava entrebancs per als viatges dels presidents autonòmics, com el de Catalunya, per a anar a l'estranger. Certament, el futur no passa pel centralisme. El futur passa per l'autonomisme i per l'europeisme.

O no hi ha futur.